

עמ"ת 56290/08/17 - פהד הזייל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עמ"ת 56290-08-17 הזייל נ' מדינת ישראל
28 ספטמבר 2017

מספר פל"א 252281/2017

לפני כבוד השופטת נאוה בכור
העורר
נגד
המשיבה
פהד הזייל
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ העורר - עו"ד נטלי אוטן

אין התייצבות לב"כ המשיבה

העורר התייצב

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' הש' מגי כהן), במ"ת 4511-06-17, מיום 22.8.17, לדחות את הבקשה לעיון חוזר שהגיש העורר ליציאה ממעצר הבית לצורך ריצוי עבודות שירות.

2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא ביטוח לאחר שבתאריך **11.06.2017** נמצא נוהג ברכב מסוג טרקטור וזאת על אף שנפסל מלנהוג בתיק 32544-03-14 למשך 6 חודשים, **בתיק 325-06-14** לתקופה של 8 חודשים, **ובתיק 12646-03-16** לתקופה של 10 חודשים.

3. ביום **12.6.17** הוגש כתב האישום נגד העורר ולצדו בקשה למעצרו עד לתום ההליכים.

עמוד 1

ביום **15.6.17** הורה בימ"ש קמא על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, והפנה אותו לקבלת תסקיר לבחינת חלופות מוצעות.

ביום **27.6.17** וביום **13.7.17** התקבלו תסקירים הממליצים על שחרורו של העורר למעצר בית בבית הוריו ובפיקוחם, כמו גם בפיקוח בני משפחה נוספים לסירוגין.

ביום **18.7.17** הורה בימ"ש קמא על שחרורו של העורר לחלופת מעצר בבית הוריו ברהט, בפיקוח בני משפחה נוספים, ובתנאים מגבילים.

ביום **2.8.17** הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בתנאי שחרורו לצורך יציאה לריצוי עבודות שירות שנפסק בת"פ 32544-03-14 בימ"ש שלום רחובות ביום **25.1.17**, אותן החל לבצע ב- 20.3.17 ועד טרם מעצרו ב- 11.6.17, וביום **22.8.17** דחה בימ"ש קמא את הבקשה.

מכאן הערר.

4. מטיעוני העורר עולה כי הוא נעצר בתיק הנוכחי בעודו מרצה מאסר של ששה חודשים בעבודות שירות, אף זאת- לאחר שעבר כברת דרך ארוכה, צירף תיקים, ו"ניקה שולחן" במטרה להתחיל דרך חדשה.

בתסקירים בעניינו פורטו נסיבותיו האישיות המורכבות של העורר, היותו בחור צעיר כבן 26, אלמן, שמגדל שני ילדים בני שנתיים ושלוש שנים לבדו.

טרם הושטו עליו עבודות השירות, עבר העורר דרך טיפולית ארוכה משמעותית שתרמה רבות לבניית חוסנו הנפשי, והשפיעה רבות על קבלת אחריות מצדו בגין מעשיו וחרטה עליהם.

העורר מכחיש את העבירות בתיק זה ויש לו טענות כבדות משקל כשבכוונתו לנהל הוכחות בתיק העיקרי.

ביום **24.7.17** התקיים שימוע בבי"ס הדרים בעניין הפקעת עבודות השירות בעניינו של העורר, אך מששוחרר ממעצר - נמסר לב"כ כי השימוע בטל, וכי יש לפנות לממונה לעבודות השירות.

ביום **1.8.17** יצר עם העורר המפקח הישיר עליו מטעם הממונה וביקש מהעורר לחזור לאלתר לביצוע העבודות שביצוען נקטע, אולם בקשתו של העורר לעיון חוזר נדחתה כאמור ע"י בימ"ש קמא.

על פי הערר - שגה בימ"ש קמא בקובעו כי קיימות ראיות לכאורה בתיק כשזהות הטרקטור לא נבדקה ע"י המשיבה, קיימים שלושה תצהירים של עדים שנכחו באתר הבנייה והצהירו שלא ראו את העורר נוהג בטרקטור, וכשרצו לתת עדות במשטרה- השיבה האחרונה את פניהם ריקם.

כשהשוטרים פנו לעורר במקום- הוא עמד בצד הטרקטור, כשהוא כבוי, ואינו יודע כיצד להפעילו. בשלב זה לא

נטען כי נהג בטרקטור אלא רק בתחנת המשטרה כשהשוטרים גילו כי הוא פסול לנהיגה.

שגה בימ"ש בקובעו כי אין להתייחס בשלב המעצר לטענות בדבר ראיות ההגנה, וקבע כי יש להותיר זאת לשופט בהליך העיקרי. **בבש"פ 5324/15 לוז נגד מ"י** נקבע כי גם בשלב המעצר בית המשפט לא יתעלם מראיות לכאורה התומכות בגרסת ההגנה ובייחוד בגרסת אליבי של נאשם, וגם אם לא מתייחס לאמינות עדים - הרי שעליו לבחון את הסבירות הכללית וסיכונים של הטעיה.

בנסיבות אלה, טענות ההגנה הינן טענות מזכות המצביעות בברור על חפותו של העורר.

שגה בימ"ש קמא כשהתייחס ללשון סעיף 52(א) לחוק המעצרים כמורה על תנאים משלימים והתייחס ביחד לטענת חלופי הזמן ושינוי הנסיבות בעוד שעיקר טענות ההגנה נשענו על טענה בדבר שינוי נסיבות -כשבהתאם לסעיף 34כא לחוק יש להעדיף פרשנות מקלה עם הנאשם.

שגה בימ"ש קמא בקובעו כי עניין ריצוי עבודות השירות אינה עובדה חדשה שמהווה שינוי נסיבות. העורר החל לרצות עבודות שירות מיום **20.3.17** ונעצר בגין תיק זה ביום **11.6.17**.

העורר קיבל אישור מהממונה להמשיך בעבודות השירות גם לאחר חשיפת הנסיבות בתיק החדש.

פניית הממונה לעורר הייתה רק לאחר שחרורו לחלופת מעצר, ועל כן בקשתו לא הייתה באה לעולם אילו העבודות היו מופקעות, ולכן לא ניתן היה לבקש זאת בטרם התקיים השימוע בנוגע להפקעת העבודות ביולי 2017.

העורר ביצע עבודות שירות כנדרש, מנהל המקום היה שבע רצון מעבודתו במקום, ולמעט ימי מחלה בגין ניתוח שעבר- לא החסיר ימי עבודה.

כבר נקבע כי לא די בחקירה פלילית נגד חשוד כדי להפקיע עבודות שירות, וכי ככל שהוגש כתב אישום - יש להידרש לגופו של עניין ולבחון את הראיות במשקפי הרשות המנהלית ולא הפלילית, כלומר גם ללא קבלת הטענה בדבר פגם בראיות -על פי הפסיקה יש לסלול דרכו של נאשם להמשך ביצוע ע"ש גם כשכתב אישום תלוי ועומד.

פגיעה בביצוע עבודות השירות מהווה פגיעה אנושה בזכות העורר, ועל כן הקנה המחוקק סמכות רחבה בידי הממונה על עבודות השירות לקבוע מה יעשה במצב דברים בו אדם מרצה ע"ש ובד בבד הוגש נגדו כתב אישום.

על כן יש צורך בהפעלת מכלול שיקולים ובכללם חזקת החפות כשהעורר מכחיש את העבירה דן טוען למחדלי חקירה קשים במיוחד וכיו"ב.

ככל שיידחה הערר - לא תהיה ברירה בידי הממונה אלא להורות על הפקעה מנהלית - החלטה המהווה נקודת

אל חזור מבחינת העורר ועלולה להוביל למאסרו בפועל, כל זאת בגין חשד לפלילים ולא אשמה שהוכחה מעל לכל ספק סביר.

מאז שוחרר העורר לחלופה - הוא עומד בכל תנאיו, וכן קיימות ערבויות אישיות וצד ג' בעניינו והפקדה במזומן כך שאין חשש כי ימלט מאימת הדין או ישבש הליכים.

אין מדובר בבקשתו לצאת לעבודה לצרכי פרנסה אלא רק לצורך מילוי גזר הדין בעניינו.

העורר עבר דרך ארוכה, שיקם את חייו, ועבודות השירות הן חלק בשיקום זה.

לאור האמור יש להורות על ביטול החלטת בימ"ש קמא ולהורות על הקלה בתנאי שחרורו כך שיוכל לצאת לריצוי עבודות השירות בליווי.

5. מטיעוני המשיבה עולה כי מדובר בנהג שמסוכנותו ברורה ונובעת מעברו ומנסיבות מקרה זה.

חסד עשה איתו בימ"ש קמא שהסכים לשלחו למעצר בית בפיקוח מלא, וכעבור מספר ימים מבקש הקלה במעצר הבית על מנת להמשיך עבודות שירות שלו בתיק אחר.

נשאלת השאלה כיצד באמצע היום נמצא נוהג ללא רישיון, אם אמור לבצע את עבודות השירות באותו יום? לא נבדקה אפשרות הפרה של עבודות השירות.

בהחלטה דומה ו' במ"ת 7290-11-15 דחה בימ"ש את הבקשה להקלה בתנאי מעצר הבית.

מדובר בתיק פשוט מבחינת ראייתית, ויש סיכוי טוב להרשעה.

ישנם 3 שוטרים שראו אותו נוהג, אין כרסום בעוצמת הראיות, כך שהטענה שייגרם לו עוול - היא טענה שאין לה אחיזה של ממש.

6. דין והחלטה

דין הבקשה להידחות.

בכל הנוגע לטענות העורר בדבר התשתית הראייתית- הרי שכבר נקבע בפסיקה לא אחת כי

לאחר שנקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית בהליך מעצר עד תום ההליכים, נדרש "שינוי דרמטי" בראיות התביעה עד כדי "**מהפך ראייתי של ממש, בבחינת הפיכת הקערה על פיה, כך שהכף תיטה, לאור השינוי שחל, לעבר זיכוי של הנאשם על פני הרשעתו בדין**" (בש"פ 6432/10 נאדר אבו אחמד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 8.9.10); בש"פ 2159/03 חזיזה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 25.3.03)).

בענייננו, לא מצאתי כי יש בטענות העורר כדי לכרסם בתשתית הראייתית כפי שזו נקבעה על ידי בית משפט קמא, לא כל שכן באופן מצדיק הקלה נוספת בתנאי שחרורו.

כך, בהחלטתו מיום **15.6.17** סקר בימ"ש קמא (כב' הש' מגי כהן) באריכות ובהרחבה את טענותיו של העורר בדבר כרסום בתשתית הראייתית בתיק וקבע כי קיימות ראיות לכאורה בענייננו.

בימ"ש קמא נדרש בעיקר לטענה לפיה אין ראיות לנהיגת העורר באירוע, ופירט את הראיות השומטות את הקרקע, בשלב זה, תחת טענה זו.

כך, התייחס לעובדה כי **בחקירתו של העורר תחת אזהרה** במשטרה ולאחר התייעצות עם בא כוחו הודה כי היה פסול נהיגה.

עוד התייחס בימ"ש קמא **לדו"חות השוטרים** במקום ובכלל זה לדו"ח פעולה בו ציין השוטר כי הבחין בבחור נוהג בכלי כבד, שבתחילה לא הייתה לו תעודת זהות ולאחר מכן זוהה כעורר, והגם שאין חולק כי לאחר סגירת הדו"ח הנ"ל בסימון קווים הוסף תיאור העובדות לפיהן העורר נסע קדימה ואחורה- קבע בימ"ש קמא כי אין בכך בשלב זה כדי לפסול את מה שהוסף היות ולכאורה נכתב באותו כתב יד וחתום על ידי עורך הדו"ח.

בנוסף, התייחס בימ"ש קמא לדו"ח פעולה שערך רס"ר אישטו מנחם וציין כי ראה את העורר נוהג בבובקט במרחק של כ-30 מטר, תאר את לבוש הנהג בצבע כחול אשר תואם באופן כללי את לבושו של העורר כפי שהובא לבית המשפט.

שוטר נוסף בשם מקוננט שהגיע לאתר בניה ביקש מהנהג (העורר- הנעדר ת"ז) לדומם את המנוע, ומקוננט ציין בדו"ח כי ראה את העורר נגדימה ואחורה, ציין מפורשות כי כלי העבודה מונע ועובד, וביקש מהמפעיל שעבד בבובקט לדומם מנוע. בתיק אף תמונה של הבובקט שצולמה על ידי השוטר מנחם אישטו.

עוד התייחס בימ"ש קמא לראיות ההגנה ובכלל זה **לתצהירי** בן דודו של העורר מר אסד עיאד, דודו הזייל מוניר ושל בעל הטרקטור עוואד אללה מחמד, ולטענות **באשר לפרטי זיהוי הטרקטור**.

לעניין זה קבע בימ"ש קמא כי לכך יש התייחסות ספציפית לכך הן בראיות התביעה, כולל תמונה של הטרקטור ללא לוחית זיהוי, והן בראיות ההגנה, כשבתצהירי ההגנה שצורפו אין מחלוקת שבמקום היה טרקטור.

אף לטענות העורר בנוגע **להעדר ראיות לנהיגה**, קבע בימ"ש קמא כי מבדיקת החומר יש ראיות מעבר לראיות לכאורה שיש בהן סיכוי סביר להרשעתו של המשיב.

נוכח כל האמור, קבע בימ"ש קמא כי בסופו של דבר העורר זוהה בוודאות (עמ' 21 ש' 4) וכי קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת -

"עלי לציין שמהחומר שמצוי בתיק יש די ראיות לכאורה המעידות על

עמוד 5

נהיגתו של המשיב בזמן פסילה. יש לציין שבשלב זה אין הראיות צריכות לענות על נוסחה של הרשעה אלא לראיות לכאורה, ובמקרה אשר בפנינו הראיות מעידות על קיומן של ראיות לכאורה ומעבר לכך. בחנתי את התצהירים שהגישה ההגנה אשר מעלים גרסה אחרת בנוגע לנהיגתו של המשיב.... במקרה אשר בפנינו מהימנות העדים ייקבע על ידי המותב שידון בתיק העיקרי ולא על ידי המותב הדין במעצר.
כמו כן מעיין בתמונות שהוצגו לעיין בית המשפט בלבד לא ניתן לקבוע דבר שפוגע בראיות לכאורה של המבקשת ואין בכך כדי לשנות את החלטתי."
(החלטה מיום 15.6.17 עמ' 19 ש' 4-9 ועמ' 20 ש' 17-21)

נוכח האמור, לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת בימ"ש קמא באשר לקביעתו אודות קיומן של ראיות לכאורה.

באשר לסעיף 52 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 -זה מורנו כי עיון חוזר הנוגע למעצר יידון רק מקום בו נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה.

בקשת העורר דהיום נסובה סביב טענה בדבר שינוי נסיבות, לפיה הוחלט שלא להפקיע הפקעה מנהלית את המאסר אותו ריצה בעבודות שירות, עובר למעצרו בתיק הנוכחי, כי אם לאפשר לו להמשיך בביצוע העבודות.

ייאמר מיד, כי ביצוע עבודות השירות אינה בבחינת עובדה חדשה שהתגלתה לעורר לאחר הדיון בשחרורו לחלופת מעצר. מדובר בעבודות שהחלו כבר ביום **20.3.17** עת נעצר בתיק הנוכחי רק כשלושה חודשים לאחר מכן- ביום **12.6.17**.

בחינת האפשרות להורות על יציאה ממעצר לצורך ביצוע עבודות שירות כבר נדונה בפסיקה לא אחת, ונקבע כי יש לשקול את מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם לביטחון הציבור, כמו גם את מידת האמון שבימ"ש יכול לרחוש לו (עמ"ת 50316-05-17 ג'בארין נ' מדינת ישראל פורסם בנבו, מיום 15.6.17).

עיון בתיקים אותם צירף העורר בהרשעתו הקודמת נשואת ריצוי המאסר בעבודות שירות מעלה כי מדובר רובן ככולן בעבירות דומות של **נהיגה בזמן פסילה וללא ביטוח** המיוחסות לו אף בכתב האישום הנוכחי, באופן המעיד אודות היותו רצידיביסט ועל מסוכנות רבה מצדו- באופן שיש לו השלכה ישירה על מידת האמון שניתן לתת בו -כשכל אלו וודאי אינן מצדיקות כל הקלה הנוספת בתנאי שחרורו.

דברים אלו מקבלים משנה תוקף מאחר ולעורר עבר תעבורתי מכביד הכולל 21 הרשעות תעבורה ועבר פלילי בהסעת שב"ח, ונוכח העובדה כי ההקלה המבוקשת הינה ניכרת ומשמעותית ועניינה שחרורו של העורר מידי יום ביומו, למעט סופי שבוע, למשך רוב היום- כל זאת לתקופה של כשלושה חודשים.

כפי שנקבע במקרה דומה בע"ח (נצ') 45616-05-12 משה ברשישת נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום

"... העורר הפר את האמון שניתן בו ע"י בית המשפט מחוזי בת"פ 6740-11-11, שם נגזר דינו למאסר בדרך של עבודות שירות, אשר במהלך ביצוען ביצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו בתיק דנן. לאור זאת, אף לידי, תמוהה ביותר החלטת הממונה על עבודות השירות לפיה: "הנאשם תיפקד במשך חודש ימים בעבודות השירות בצורה תקינה ללא תקלות". מי שכך נוהג לכאורה במהלך ביצוע עבודות השירות, אין ליתן בו אמון שאם ישוב להמשך ביצוע עבודות השירות, הוא לא יחזור לסורו, לא כל שכן, משעסקינן בעבירות סמים חמורות. בית משפט קמא שחרר את העורר לחלופת מעצר בתנאים מחמירים והדוקים; קבלת בקשתו של העורר תפגע באיזון שערך בית משפט קמא, אשר הוביל לשחרור העורר בתנאים הספציפיים שנקבעו."

בנסיבות אלה, הרי שלא זו בלבד שאין מדובר בבחינת שינוי נסיבות שיש בו כדי להקל עמו, אלא בנסיבות הפועלות לחומרא בעניינו, עת שב והסתבר **בעבירות דומות** בהן הורשע כבר ובגינן הושתו עליו אותן עבודות שירות מלכתחילה, כשעל כל אלה- אין לו להלין אלא על עצמו.

בבש"פ 1782/13 ראני חלייחל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.03.2013) נקבע לעניין זה-

"יסודה של הבקשה בעובדה, כי המעשים המיוחסים למבקש נעשו בזמן שהלה היה בתקופת ביצוע עבודות שירות, שנגזרו עליו בתיק אחר. סבורני, כבית המשפט המחוזי, שעובדה זו - המלמדת על הקושי במתן אמון במבקש - נזקפת לחובתו דווקא... גם אם - כטענת המבקש - פועל יוצא של דחיית הבקשה להקלה בתנאי מעצר הבית הוא הפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת העונש במאסר"

בכל הנוגע לפגיעה בשיקומו של העורר - הרי שדי להפנות לאמור בבש"פ 4434/06 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.06.2006) לעניין זה, לא כל שכן כששם דובר בנאשם שהינו קטין על סף הבגרות-

"אכן, למעצרו של העורר תהיינה השלכות מבחינת ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות. אולם יש לזכור כי הוא הביא השלכות אלה על עצמו כאשר בחר, לכאורה, לנהוג כפי שנהג. ראוי כי העורר, אשר מצוי על סף הבגרות, ישא באחריות מלאה למעשים שעשה ולבחירות שבחר."

7. לאור כל האמור, לא מצאתי כי נפל בפגם בהחלטתו של בימ"ש קמא, ודין הערר להידחות.

8. העתק ההחלטה יועבר למשיבה.

ניתנה והודעה היום ח' תשרי תשע"ח,
28/09/2017 במעמד הנוכחים.
נאוה בכור, שופטת